

πιλίκιον ἐπικλινὲς φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ὁ μικρὸς χωρικός ἐγένετο στρατιώτης!

— Θέλεις νὰ σοῦ δώσω νὰ πιῆς ἀκόμα λίγο;

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη πλειά, κύρ λοχία, ἡ καρδιά μου ἤλθε ὅλη 'ς τὸν τόπον της.

— Δὲν σοῦ τῶλεγα ἐγώ, πῶς δὲν εἶνε τόσο φοβερὸ πρᾶγμα ὁ πόλεμος;

Ἄλλὰ δυστυχῶς πολλοὶ ἐκ τῶν συμμαχητῶν αὐτῶν ἔλειπον· πολλοὶ εἶχον πέσῃ· ἄλλ' ἡ ἐλπίς δὲν εἶχεν ἀπολείπειν τὸ σύνταγμα καὶ προήλυνεν εἰς τὰ πρόσω.

Ἡ πορεία ἐκείνη διήρκεσε δύο μακρὰς ὥρας· καὶ ἡ λόγχη δὲ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν φοβεράν ἔφοδον! Ἄλλ' αἰφνης αἱ σάλπιγγες ἐσήμαναν: Ἄλτ! Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐφάνησαν συνδιασκεπτόμενοι σοβαρῶς.

— Κύρ λοχία!

— Τί εἶνε, νεοσύλλεκτε;

— Ἐκεῖ κάτω, 'ς τὴ κορυφή, ἀπὸ 'πίσω... δὲν σοῦ φαίνονται σὰν ἐχθροί... μᾶς ἐκλείσαν ἀπὸ παντοῦ, κύρ λοχία!...

Δ'.

Τὴν ἐπαύριον, ὑπὸ κατηρειπωμένην στέγην, ὁ λοχίας ἀνεπαύετο ἐπὶ ξυλοκραβάτου· ἐπίδεσμοι ἐκάλυπτον τὸ μέτωπον αὐτοῦ καὶ τὸ στήθος· καὶ ὁ μικρὸς νεοσύλλεκτος ἐφύλαττε τὸν γέροντα λοχίαν.

Ἀκτὶς ἡλίου ἐπληξε τὸ πρόσωπον τοῦ τραυματίου.

— Ποῦ διάβολο εἶμαι; εἶπεν ὁ Σπαθιάς ἀνοιξας τοὺς ὀφθαλμούς· ποῦ βρίσκομαι; Μπᾶ, ἐσὺ εἶσαι, νεοσύλλεκτε; καὶ δολάκαιρος βλέπω· τόσο τὸ καλλίτερο!

— Μὴ μιλάς, κύρ λοχία.

— Ἐσὺ θὰ μοῦ ἐπιβάλῃς σιωπὴν!

— Ὅχι ἐγώ, κύρ λοχία, ὁ ἰατρός.

— Ἀ! ὁ ἰατρός σου ἄς φυλάξῃ γι' ἄλλους τὲς συνταγές του· τὴν πληγὴ μου δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὴν γιατρέψῃ· γιὰτ' εἶνε 'ς τὴν καρδιά· αἱχμάλωτοι εἴμασθε, νεοσύλλεκτε;

— Ὅχι, κύρ λοχία· ὅταν ἤλθαν κατὰ πᾶνω μας, ἂφ' οὗ ἔπесες χάμου καταλαβωμένος, χωρίς νὰ φοβηθῶ, ξαπλώθηκα κ' ἐγὼ κ' ἔκανα τὸν πεθαμένο· καὶ ἅμα εἶδα πῶς ἔφυγαν, καὶ ἅμα εἶδα πῶς ἐδῶ κοντὰ βρίσκονταν ἓνα καλύβι, εἶπα μέσα μου, κύρ λοχία, ἐγὼ σὲ παίρνω ἀπᾶνω μου· καὶ σὲ πῆρα 'ς τὸν ὠμό μου καὶ σ' ἔφερα.

— Ἐχεις καρδιά, νεοσύλλεκτε, μὰ πῶς σοῦ κατέβηκε νὰ φορτωθῇς ἓνα πεθαμένο· σὰν κ' ἐμένα. Γιατί δὲν εἶμαι λαβωμένος, νεοσύλλεκτε, εἶμαι σκοτωμένος.

— Μὴν τὸ λές αὐτό, κύρ λοχία, μὴν τὸ λές· τὸ μολύβι σὲ γνωρίζει. Καὶ δὲν θυμάσαι τί μοῦ

ἔλεγες, πῶς τὰ παράσημα αὐτὰ πᾶνω 'ς τὸ στήθος ἀνασταίνουν καὶ νεκροί;

— Ναι, μὰ ὅχι ὅταν εἶνε νικημένοι. Ὡς τόσο βάλε τα ἐκεῖ χάμου γιὰ νὰ τὰ ἰδῶ. Ἀχ, παληγές μου τιμές, παληοί μου κίνδυνοι, παληγές μου χαρές, παληά μου καμάρια! Τί εὐμορφα ποῦ ἤσασταν· μὰ πάγει, περάσατε...

— Μὴν κλαῖς, κύρ λοχία, εἶπεν ὁ νεοσύλλεκτος ἐνδακρυσ.

— Οὔτε νὰ θυμᾶμαι δὲν πρέπει, μὰ ἔμπορῶ; Ἄς εἶνε, πεθαίνω χωρίς νὰ παραδώσω τ' ἄρματα· ἤμεσταν ἓνας μὲ δέκα καὶ βασταῶσαμε πέντε ὥρες!... Σὰν μὲ θάψης, σὲ λίγο, σκάψῃ ἓνα λάκκο, καὶ ἀπὸ πᾶνω βάλε δύο κλαδιὰ γιὰ σταυρό· μὴ βάξῃς ὄνομα· τὸ γράμμα πάει καὶ χωρίς πανώγραμμα. Μὰ γιὰ νὰ μὴν κἀνὴ λάθος ὁ Θεός, βάλε μέσα 'ς τὸν λάκκο καὶ τὰ παράσημά μου. Ἔμπορεῖ νὰ μὲ ξανακἀμῃ λοχία πάλι...

Μειδιάμα ἐφώτισε τὴν ἐπιθανάτιον ἐκείνην μορφήν ἐφ' ἧς ἔλαμπεν ἡ ζωὴ μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τοῦ θανάτου.

— Ἄμα μὲ θάψης, φύγε... μὰ πάρε μαζὶ σου τὸν σταυρόν μου τῆς τιμῆς· πάρε τον· καὶ ὅταν πολεμήσης σὲ ἄλλες μάχες, σὲ μάχες περὶ εὐτυχισμένες, καὶ σοῦ δώσουν τὸν σταυρὸ τῆς παληκαριᾶς, νὰ φορέσης τὸ δικό μου. Τί καμάρια ποῦ θὰ τῶχα!

Παγερὸν ῥίγος κατέλαβε τὸ σῶμα τοῦ γέροντος λοχίου.

— Νεοσύλλεκτε, ἐψιθύρισεν ὁ Σπαθιάς, ἐγγίσας αὐτὸν μὲ τὸν δάκτυλον... φίλησέ με, νεοσύλλεκτε,... φίλησε τὸν γεροδάσκαλό σου... Ἀχ καὶ νᾶφινά πολλοὺς μαθητάδες, σὰν καὶ σένα!...

Ἀλλὰ κρουνὸς αἵματος ἐξῆλθε τοῦ στόματός του. Ἀστραπὴ διήλασε τοὺς μεγάλους ἀτενεῖς ὀφθαλμούς του. Καὶ ἀνεγερθεὶς ἐν πολεμοχαρεὶ ὀρμῇ ὁ Σπαθιάς κατέπεσε πάλιν ἐκβάλλον τὰς λέξεις ταύτας μετὰ τῆς τελευταίας πνοῆς: Ζήτω ἡ Πατρίς!...

(PAUL DÉROULÉDE.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τοὺς πλείστους ζωγράφους ἔχει ἡ Γαλλία, 22357 ἐν ὅλῳ. Ὑπελογίσθη ὑπὸ τινος ἐφημεριδογράφου ὅτι πάντες οὗτοι γράφουσι κατ' ἔτος πῖνακας, δυναμένους νὰ καλύψωσιν ἕκτασιν 15 τετραγωνικῶν χιλιόμετρων.

Ἐν τῷ σχολείῳ.

Ὁ μαθητὴς ἀντιτάσσει σιγὴν ἰχθύος εἰς τὰς περὶ ἐλληνικῆς ἱστορίας ἐρωτήσεις τοῦ διδασκάλου.

— Εἰςέυρεις τοῦλάχιστον νὰ μᾶς εἴπῃς τί ἦσαν ὁ Ῥήγας ὁ Φεραῖος καὶ ὁ Κοραῖς;

— Ὡ! αὐτὸ μάλιστα!

— Τί ἦσαν;

— Ἀγάλματα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.